

Andy Wildwood

VÍTR Z HOR

Andy Wildwood

VÍTR Z HOR

První kniha z cyklu *Ve válce s Příšerou*

Věnováno Davidu Gemmellovi a Stelle Gemmell
Také pro kapely Decapitated a Omnia
Také pro posádku seriálu Robin of Sherwood (1984)

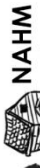

S

Severní hory a lesy
lidmi neobývané

Imavý les
SVOBODNÉ MĚSTO

Jer-nahm

NAHM

Lharská
říše

Velký
západní
val

Modré moře

Země
barbarů

Velký
modrý
ostrov

Souostroví
Kerh-oork

Velký oceán

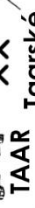

ELCHAAR

Rybářské
království

Ust-loor

Jižní království

TAAR

Taarské
království

Země
horalů

Dai-ree

Země lovců

Qui-ree

Přívěšek

Lebka

CIVILIZOVANÉ
ZEMĚ ZÁPADNÍ
TAARTHALIE

Země dobyté
XX uctívající Temnoty

Země kožených stanů

Loi-ree

Etelia

Prales
Nor-oar

Jezero
Or-tark

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Prales
Nor-oar

Velká poušť

Země kočovných
nomádů

Otaai

Vai-dhaar

Zefer

Kharam

Jereetea

Urk - tes

URK-LO

PROLOG

Byla to doba ztracená v hluboké minulosti, dávno zapomenutá. Lidský život tenkrát neznamenal mnoho a meče byly výřečnější než jakákoliv slova. Byla to doba odvážných činů, silných mužů a milujících žen, doba přátelství i zrady, velkých lásek i velkých nenávistí. Lidé v těch časech prožívali své životy opravdově a hluboce, intenzivně vnímali každou chvíli. Neboť ohrožení bylo všudypřítomné a nikdo si nemohl být jistý, zda právě probíhající den není zároveň i jeho dnem posledním. Život prostých lidí byl každodenním bojem o přežití. Tehdy povstala mnohá království a v krutých válkách byla jiná království rozdupána na prach. Svět se zdál být celý zachvácený mocí zla a Temnoty a neurozený člověk měl na výběr pouze ze dvou životních cest – buď se stát otrokem, nebo se stát hrdinou...

Část první – SVOBODNÉ LESY

KAPITOLA 1 – UPRCHLÝ OTROK

rok 743 od korunovace prvního krále Taaru

12. rok okupace Taaru kultem Temnoty

V království Jer-nahm vrcholil podzim. Pomalu se přetavoval do přicházející zimy, která v místních končinách bývala zvlášť nelítostná a zahalovala krajinu do svého bílého závoje mnohem dříve než v jižních zemích. Léto se zdálo být natolik dávnou minulostí, jako by snad nikdy nenastalo a bylo jen pouhým snem a falešnou vzpomínkou, nenaplněnou touhou po štěstí. Divokou a zapomenutou krajinu bičoval ledový vítr přinášející první letošní sněh z nedalekých hor. Jejich rozeklané štíty se zlověstně tyčily na obzoru jako hradba z obrovských zubů bájně příšery. Obyvatelé přilehlých pustých krajů, živořící na neúrodné kamenité půdě, se horám vyhýbali, neboť představovaly dávné zlo a místo, odkud přicházelo ohrožení. Za zvláště temných nocí přicházely z lesů smečky hladových vlků a potulovaly se kolem stavení a samot – pokud matky neuhlídaly své děti, v černých nocích je ztrácely navždy. Jindy přicházeli medvědi a podle dávných pověstí ještě i horší stvoření.

Tentokrát byla noc neobyčejně tmavá, měsíc nesvítil. Místo něj patřila obloha těžkým černým mrakům, převalovaly se přes sebe v šílené rychlosti a hrozily zasypat kamenité kopce dříve nepoznaným množstvím sněhu a ledu, které by je pohřbilo už napořád. Pole ležela už sklizená a zoraná, farmáři a rolníci v těch dnech dokončovali poslední práce. Vzduchem letělo opadané listí podobné tažným ptákům, holé větve stromů a křovin spolu šermovaly. Suchá tráva na loukách a pastvinách se divoce kymácela a vlnila, polní cesty byly plné bláta a kaluží. Vzduch studil v chřípí a štípal ve tvářích, z lesů sestupovala mlha a natahovala své drzé prsty až dolů do údolí ke stavením na samotách, omotávala se kolem srubů lovců a halila je do mléčného závoje. Venku vládlo celé dny sychravo, vlhko a nevlídno, lidé zůstávali ve svých obydlích, v teple u roztopených krbů, obklopení láskou svých rodin.

Podél úpatí hor se táhly nekonečné hluboké lesy. Vítr tam hlasitě hučel ve větvích mohutných smrků, jedlí a černých borovic, z jejich namáhaných korun se ozývalo žalostné praskání. Do všeho toho běsnění živlů se přidával ještě další zvuk. Vytí smečky vlků, kteří se té noci, stejně jako každé jiné, plížili ve stopách svojí kořisti. Jejich vycvičený čich právě zaznamenal pach čerstvé krve, který vystupňoval vlčí dravost do zběsilé nepřičetnosti toužící po jediném – po utišení hladu v prázdných a bolestivě sevřených útrokách. Přívaly sněhu rychle zakrývaly stopy dvou mužských bosých chodidel, stopy promísené s krvavými skvrnami. Hustá sněhová vánice znesnadňovala vlkům sledování, avšak těmto krvelačným bestii nikdy kořist neunikla, byli to jistí a neúnavní stopaři. Dokázali pronásledovat svoji

oběť se stále rostoucím zápallem, čím blíže k ní byli. A nakonec ji vždy dostihli...

Jon měl pocit, že ho již dávno opustily poslední zbytky sil. Kráčel jako ve snu a jeho mysl se již dlouho nacházela na pokraji bezvědomí. Rána v břiše, odkud si vytrhl vstřelený šíp, neustále jemně krvácela, stejně jako spousta tržných ran po celém těle. Byl přesvědčený, že mnoho krve mu již v těle nezbylo. Musel jí ztratit už dost na to, aby každou chvíli přestal být mezi živými. Jenže on se nechtěl smířit s představou, že všechno podstoupil jen proto, aby se teď stal potravou vlků. Ne, to nedovolí! Nesčetněkrát unikl před nenasytnými chřtány taarských příšer, které ho chtěly sežrat, unikne i teď před zubatými tlamami hladových šelem. Cítil, že umírá, ale zarytě odmítal zemřít, odmítal udělat radost svým pronásledovatelům. Ne, on nezemře, ne teď, když okusil svobodu.

Jon byl šťastný. Byl šťastný, že konečně dosáhl svého snu, dosáhl svobody. A i kdyby zakrátko přece jen prohrál svůj poslední boj v životě, kdyby podlehl krutému sevření boha Smrti, zemře jako svobodný muž. Kolik jiných mužů a žen, které v životě poznal, by dalo všechno za tuto možnost, aby mohli ještě okusit svobodu, než naposledy vydechnou. Nakonec to nebylo tak špatné – vždycky si přál zemřít uprostřed hor, aby poslední místo, které uvidí, byl nekonečný les.

Zhluboka dýchal a smál se jako šílenec. Cítil svobodu, rozprostírala se všude kolem něj. Dýchal ji v ledovém vzduchu, studila ho v chřípí a na nahé kůži. Slyšel ji v dunění vichru a v praskání korun borovic nad svojí hlavou. Byla mu v patách ve vytí vlků, kteří neúnavně běželi

po jeho stopě. Trhala z něj poslední zbytky oděvu jako nedočkavá milenka. Dotýkal se jí v mechem porostlých kamenech, když šplhal po skalnatých úbočích. Voněla pryskyřicí a jehličím, skrývala se ve vlhké vůni tlejícího listí. Škrábala ho do tváře a rukou v podobě pichlavých smrkových větví, rozdírala mu kůži na nohou vtělená do šlahounů ostružiní... Obklopovala ho divočina, obklopovala ho svoboda. Ty hory byly naplněné svobodou až k zasněženým vrcholům svých štítů kdesi vysoko v běsnící temnotě téhle černé noci. Jon byl šťastný a smál se, byl znovu malým klukem, kterého vzal otec do hor na lov zvěře. Ano, tady už ho nepřátelé nedostanou, v horách už se cítil v bezpečí. Hory byly jeho domov. Hory byly jeho život.

O tomhle okamžiku snil celé ty nekonečné roky trýzně, kdy mu život proplouval mezi prsty jako voda a on ho nesměl zachytit a ochutnat. Nesměl žít jako člověk, musel celé dny do úmoru bušit kladivem o skálu a tahat vozy naložené kamením, ve spalující sluneční výhni, v dešti nebo mrazu, se zády rozrývanými biči dozorců, přikovaný k řetězu, stal se ještě něčím méně než zvířetem. Zvířata měla v Taaru víc svobody než zotročení zajatci... Jon už téměř zapomněl, kým býval předtím, teď byl jen otrokem číslo čtyři, z chatrče devatenáct, řada osm, pracovní úsek dva, sektor nejtěžšího nasazení. Až donedávna dlouhé roky jen pomalu umíral, teď nastal čas začít znovu žít. Nastal čas, aby se znovu stal tím, kým byl předtím, aby si vzpomněl, že je Jon-thar Lovec z Jižního království, za války přezdívaný *Vítr z hor*, zabiják příšer. Právě přestal být zvíře s číslem.

Ted' nastal čas dýchat svobodně, čas nadechnout se svobody plnými doušky.

Prostřelený bok ho pálil, jako by mu v břicho hořel oheň, ale on byl rád, že cítí bolest. Připomínala mu, že je stále ještě naživu. A on chtěl žít... aby se pomstil všem, kdo mu ukradli život a uvrhli ho do otrockých okovů. Jeho a tisíce dalších... V hlavě sužované horečkou se mu překotně promítal celý jeho dosavadní život, všech těch uplynulých dvacet osm let...

Opět na okamžik pocítil ty krásné chvíle dětství, prozářené sluncem a nic netušící bezstarostností. Dobu, kdy vyrůstal se svými třemi bratry na venkově v horách poklidného Jižního království, vzdáleného stovky mil od těchto zapomenutých končin. Jeho otec Thar-serk byl chudobný horal, farmář a lovec zvěře. Měl srub na samotě v lesích, kde žil se svojí milující ženou a čtyřmi syny. Jon byl z jeho synů nejstarší, prvorozený. Snažili se farmařit, ale jejich půda nebyla příliš úrodná. Jon se svými bratry museli odmalička pomáhat otci s hospodářstvím a tvrdě pracovat, aby se jejich rodina uživila, ale navzdory tomu žili život bohatý na radost a rodinné štěstí. Rodiče věnovali svým dětem laskavou a starostlivou výchovu, několikrát v týdnu je posílali do školy v nedaleké vesnici. Otec často brával Jona na lov do hor, učil ho tam umění stopovat a lovit zvěř, umění přežít v pusté divočině a rozumět jí, učil ho zacházet se zbraněmi a rozličným způsobům boje. Jako ochránce své rodiny, žijící na samotě

v horách, musel tyto dovednosti ovládat, neboť byli vystaveni neustálému nebezpečí ze stran divoké zvěře a potulných lupičů.

„V přírodě najdeš ukrytou všechnu moudrost světa,“ říkával mu jeho otec. „Studuj divočinu a uč se od ní, pak nikdy v životě nezakolísáš. Všichni tví předci byli horalové a znali tohle tajemství. I ty ho poznáš a jednou předáš svým dětem.“

„Jaké je to tajemství, otče?“

Jeho otec se usmál. „To tajemství jsou *hory*, můj synu. V horách je síla a zároveň svoboda. Mezi horalý nenajdeš slabost ani otroctví. Horalové čerpají z hor sílu a jejich srdce je v nich svobodné. Hory ti dají zdraví, vytrvalost a odolnost. Dají ti pružnost a mrštnost. Hory zocelí tvoji vůli. Buď i ty po celý život silný a svobodný, nenechej se nikým zotročit, protože svoboda je tvým největším právem a pokladem, bojuj za ni do posledního dechu. Zůstaň věrný horám, nikdy je nesmíš zradit, jinak zeslábněš, ztratíš cestu a zradíš sám sebe. Hory tě naučí hloubce a opravdovosti života, jen s nimi musíš zůstat ve spojení.“

„A co je to ta hloubka a opravdovost?“

Otec se zamyslel. „Třeba úcta k životu a druhým lidem. Láska k lidem a všemu živému. Všichni jsme bratři a sestry, všichni jsme děti bohyně Živy a máme se milovat. *Láska* a *síla* jsou dvě nejdůležitější esence života, jedno bez druhého je málo, jen dohromady vytvářejí dokonalost.“

Jon pak všechny dovednosti předával svým malým bratrům. Často s sebou brávil do hor i svého nejlepšího přítele Jer-tese, kterého poznal ve škole v údolí. Ač pocházel Jer-tes z nejbohatší rodiny ve

vesnici, rád trávil volné chvíle s Jonem a jeho chudobnou rodinou. Všichni kluci byli nerozluční kamarádi na život a na smrt a tvořili pěti malých bojovníků, kteří spolu v horských lesích prožili mnohá dobrodružství.

Vzpomínal na své dospívání a svoji první a dosud jedinou lásku Liu...

Jon vyrostl v silného a urostlého muže, který měl však především citlivé srdce. Jeho černé vlasy mu spadaly v dlouhých pramenech až na ramena, v jeho ledově modrých očích svítila odvaha, bystrost a upřímnost. Volné chvíle trávil často sám uprostřed horské přírody, učil se od divoké zvěře její schopnosti splynout s lesem, učil se od přírody hloubce, opravdovosti a pokoře života.

Lia byla ta nejkrásnější dívka ve vesnici, každý muž obdivoval její do pasu dlouhé, ohnivě zrzavé vlasy, zlatavé pihy ve tváři a smaragdově zelené oči. Zamilovali se do sebe v šestnácti letech a jejich láska byla tak ryzí a něžná, hluboká a silná, jak jen může být láska dvou mladých srdcí naplněných ideály a nevyčerpatelnou silou a touhou žít. Jon brával Liu na daleké projížďky na koních napříč krajinou, pozorovali spolu západy slunce na horách a vycházející hvězdy, Lia usínala v jeho náruči uprostřed vonících rozkvetlých horských strání. Opět si vybavil její kouzelný smích, vůni vlasů, sladkost něžných polibků, sluneční paprsky hladící její ramena a řadra pokropená pihami, její lýtka a bosá chodidla celá žlutá od pylu lučních květin. Tenkrát se spolu zasnoubili a slíbili si věrnost jeden druhému, ať se stane cokoliv.

„Jsem jenom tvá, na celý život.“

„Jsem jenom tvůj, na celý život.“

Avšak najednou se všechno změnilo. Ze severu přišly znepokojující zprávy a bezstarostnost a štěstí poklidného života se rázem zahalily do tmavých mraků nejistoty a strachu. Severní království Taar žilo doposud v míru s Jižním královstvím a mezi oběma zeměmi panovaly velmi přátelské vztahy. Zničehonic se však schylovalo k mnohým změnám. Do Taaru přicestovalo několik uctívačů Temného kultu, kteří si říkali Ságové. O Temném kultu se dosud jen vyprávělo, že pochází z daleké říše ztracené uprostřed pralesního kontinentu na druhé straně Velkého oceánu, odkud se tento kult dál šířil do celého světa. Uctívači Temnoty pronikli do hlavního města Taarského království na pozvání neznámo koho a byli pohostinně přivítáni samotným králem. Za několik dní ovšem celá královská rodina beze stopy zmizela a Ságové převzali vládu v zemi. Kolem města se vyrojila obrovská armáda, která čekala ukrytá v lesích. Armáda, před kterou se taarští vojáci dávali na útěk, jakmile ji jen spatřili. Nebyla to totiž armáda obyčejných válečníků. Nebyla to armáda lidská. Byla to armáda stvůr tvořených zvířaty a démony v jednom těle. Armáda chortojů.

Slova *Chor-toj* vystihovala podstatu těchto bytostí, neboť znamenala *posedlý démonem*. Tělem to byla zvířata, žijící v pralesích, kde tvořila vrchol potravního řetězce jako nejobávanější predátoři. Byli to lidoopové o výšce dvou dospělých mužů, celí pokrytí hustou černou srstí, živící se pouze masem a krví, vybavení ostrými drápy a tlamou plnou ostrých zahnutých zubů. Síla jejich svalstva byla obrovská, dokázali se pohybovat velkými skoky, byli mrštní a rychlí

zabijáci. Ságové chytali tyto dravce v pralese do pastí a potom do jejich těl pomocí zaříkadel vpouštěli démony. Démon dal hloupému pudovému zvířeti inteligenci a vznikl tak chortoj, dokonalý voják s nadlidskou silou, schopný používat a ovládat zbraně, zvířecí voják schopný rozumět příkazům a poslouchat je. Především si však chortoj ponechal svoji původní krvelačnost, tudíž vzniklo zákeřné vraždící monstrum s neodolatelnou touhou zabíjet, trhat a ničit. Bestie ovládaná démonem, ztělesnění zla a Temnoty.

Uctíváči Temnoty rozpoutali v mírumilovném Taarském království strašlivou válku a jejich krvelačná armáda chortojů plenila celou zemi, nikdo ji nebyl schopen zastavit. Celé království se brzy ocitlo v rukou Temného kultu a nastoupila tyranie. Ságové v zemi zavedli otroctví a všechny obyvatele podrobili těžkým pracím, převážně těžbě kamene pro stavbu chrámů, které měly sloužit k uctívání Temnoty. Vojákům byla nabídnuta svoboda pod podmínkou, že budou uctívat Temný kult a vstoupí do služeb Ságů jako dozorci. Většina se jich raději stala otroky, pokud se jim dřív nepodařilo utéct do sousedních zemí. Na stranu Ságů se přidali jen psanci a žoldáci beze cti a charakteru, kteří hleděli jen na svůj vlastní prospěch a vždy se stavěli na stranu silnějších. Ta největší chátra, lůza a spodina, vrahové, násilníci a drancíři, kteří šli za vidinou peněz, vína, moci, nespoutaného znásilňování, plnění a týrání druhých. Mnoho jich připlouvalo z dalekých zemí, dobrodruzi, bývalí námořníci a piráti, stahovali se do okupovaného Taaru jako vosy na med.

Část taarské armády a mnoho obyvatel severní země uprchlo za hranice a našlo útočiště ve spřáteleném Jižním království. Netrvalo

však dlouho a Ságové vyhlásili válku i Jižnímu království, zmobilizovali opět armádu chortojů, která byla posílena dalšími zvířecími vojáky, připlouvajícími na lodích z daleké Říše Temnoty. Do taarských přístavů mířily i galéry přeplněné zlatem určeným na žold všem lidským vojákům Temné armády. Jižní království vyhlásilo válečný stav a většina mužů a dospívajících chlapců musela nastoupit do vojska. Tento osud se nevyhnul ani Jonovi a jeho bratrům.

Všichni čtyři museli s vojskem odejít na sever země, aby bránili hranice před vpádem armády stvůr. Pouze jejich kamarád Jer-tes byl od této povinnosti uchráněn, protože ho jeho bohatý otec ze služby ve vojsku vykoupil. Jonovi bylo osmnáct let, když propukla válka. Nejprve měla vojska Jižního království velké ztráty a brzy hranici ztratila. Ale byla mezi nimi i spousta vojenských jednotek uprchlých z Taaru, které se zapojily do obrany a jejichž členové už měli s bojem proti chortojům určité zkušenosti, které předávali armádě Jihu. Jon se svými bratry také brzy poznal drtivou sílu démonických příšer, ale jelikož byli odmalička svým otcem vychováváni jako lovci divoké zvěře, potlačili strach rychleji než ostatní vojáci. Všichni čtyři se dívali na chortoje jinýma očima, viděli v nich objekt lovu a brzy se jim podařilo najít jejich slabé stránky a několik zranitelných míst. Vyvinuli taktiku lovu a učili jí ostatní vojáky. A jejich způsob boje sklízel ovoce, postup severní armády se zpomalil. Jon a jeho bratři byli povýšeni na kapitány a každý dostal svoji jednotku, které velel.

Úspěch však byl jen dočasný, válka se brzy přenesla na celou severní polovinu Jižního království a armáda nepřítele pronikala každým dnem stále dál. Po chortojích zůstávala vypleněná krajina

posetá mrtvými těly a spálenými vesnicemi. Střety obou armád byly neobyčejně krvavé a znamenaly velké ztráty pro jižní stranu a zatímco vojáci každý den podstupovali nelítostné boje a snažili se zastavit postup příšer, vystrašené obyvatelstvo opouštělo domovy a utíkalo za hranice do sousedních zemí. Jižní vojsko mělo stále větší ztráty, sláblo a rozpadalo se.

Krvavými boji vyčerpanému Jonovi zemřel v náruči jeho nejmladší bratr Jornar, který při posledním střetu s agresory utrpěl velmi těžká zranění. Jeho smrt ho velice zasáhla, neboť Jornara miloval ze všech bratrů nejvíc, vždy na něj starostlivě dohlížel a všemu ho učil. Jornar ho měl za svůj vzor, chtěl být vždycky jako on, šel za ním i do války a teď padl a zemřel mu v náruči. Jonovo srdce ovládla slepá nenávist a touha po pomstě, s mečem v ruce se pouštěl do chortojů s nepřičetnou zuřivostí, silou a odhodláním, dělal široké záseky v jejich řadách a stal se brzy mistrem v zabíjení těchto příšer. Ostatní válečníci ho brzy přezdívali *Vítr z hor* podle způsobu, jakým rozmetával zástupy nepřátel.

Byla to strašlivá válka, vojáci si neměli kdy odpočinout, došly jim zásoby a pitná voda, země byla nasáklá krví, všude se vznášel kouř vypálených měst a zápach mrtvých těl. Potom dostal Jon dopis, který už dlouho putoval po vojenských posádkách hledaje adresáta. Rozlomil pečeť a poznal písmo, které tolik miloval, a které mu přinášelo jedinou útěchu a naději.

Drahý Jone, odpusť mi, prosím, co Ti nyní musím napsat. Zamilovali jsme se do sebe s Jer-tesem, Tvým nejlepším přítelem. Jeho otec vzal veškeré svoje bohatství a zaplatil loď, na které se chystá s celou svojí rodinou odplout do některé ze zemí za mořem a nabídl se, že vezme s sebou i mě a celou moji rodinu. Promiň mi to, prosím, byla jsem zde tak sama a ta válka všude kolem je strašlivá. Naše láska byla krásná, ale mladická a neuvážená, nebyli jsme si souzení. Potřebovala jsem muže, který by mě ochránil, byl mi opravdovou oporou a postaral se o mě v době války, jako to právě učinil Jer-tes. Vše krásné, co jsem s Tebou prožila, budu uchovávat po celý život ve svém srdci jako příjemnou vzpomínku. Sbohem. Wilgara ať Tě provází a dá Ti sílu. Navždy Tvá nejlepší přítelkyně Lia.

Dočetl dopis naprosto zdrcený. Skryl před ostatními vojáky svůj obličej do krvavých obvazů, kterými byly omotány jeho zraněné ruce, a roztrásl se zoufalstvím. Jer-tesova podlá zrada Jona hluboce zasáhla, miloval ho jako jednoho ze svých bratrů. Pak ale svoji hořkost spolkl a uvědomil si, že pro Liu to byla ta nejlepší věc, jakou mohl Jer-tes udělat. Měla pravdu, Jer-tes jen udělal to, co Jon udělat nedokázal – zachránil jí život a vyvedl ji ze země pleněné válkou.

Poslední radost, k níž se upínalo jeho srdce, se rozplynula jako cár mlhy ve větru. Svět se mu zbortil před očima podobný domku z karet. Vyprchala z něj poslední síla a vůle žít. Už se před chortoji nesnažil chránit, řít se samotný do jejich čelních linií ještě divočeji než kdykoliv předtím a hledal mezi nepřáteli svou smrt. Ale ta nepřicházela. Namísto toho se musel dívat, jak mu krátce po sobě v náruči umírají zbylí dva bratři, roztrháni krvelačnými stvůrami.

A posléze se k němu dostal další dopis, oznamující mu, že zemřeli i jeho rodiče. Uhořeli v jejich domě, který odmítli opustit a kolem něhož prošla nepřátelská armáda. Jon marně prosil bohy, aby mu vzali život, že už nemá sílu žít.

Jonovi přibývaly jizvy na těle a stejnou měrou i na duši – s každou další ztrátou někoho blízkého, když jeho bratři a druhové ve zbrani postupně umírali na bitevních polích. Jen on stále přežíval, až se bohů musel ptát *proč*. Proč on jediný stále zůstával naživu a jen se musel dívat, jak všichni kolem něj umírají? Co s ním osud zamýšlel? Bylo to jen jeho vnitřní silou, nebo měli bohové s jeho životem nějaké zvláštní úmysly? Bojoval zuřivěji než ostatní a hledal smrt v přesile nepřátel, ale místo toho se stále jen musel dívat na stejnou *podívanou* – jak jsou všude kolem něj jeho kamarádi trháni na kusy taarskými přišerami. Byli to stejně mladí jinoši a muži, kteří museli odejít od svých žen a dětí, od svých lásek, ze své půdy, srubů a farem, od pluhů a polí, museli vzít do rukou meče a teď zde den za dnem umírali, krváceli do bláta, plazili se v kalužích krve, ve vyhřezlých vnitřnostech, výkalech, moči a zvracích, mezi usekanými končetinami a odřatými hlavami, plazili se mezi roztrhanými kusy těl poházenými všude, kam až oko dohlédlo. To vše za děsivého řevu chortojů, který zněl nad bitevními pláněmi od svítání do soumraku. Muži zvraceli hrůzou, vyčerpáním a hladem a mnozí z těch útrap zešíleli a raději sami nalehli na vlastní meč.

Válka po dvou letech skončila. Jižní armáda byla rozprášena a království kapitulovalo, zemi ovládl kult Temnoty. Všichni lidé

schopní práce a přeživší vojáci byli odvedeni do otroctví do Taarského království.

Jon byl jako otrok odveden do trestanecké kolonie poblíž města Taar, hlavního města severní země. Všichni zajatci v této kolonii, muži i ženy, museli tvrdě pracovat v lomech na čedičový kámen pro stavbu chrámů a model Temného kultu. Dozorci a strážé, složené z chortojů a lidských vojáků hlásících se k uctívacům Temnoty, s otroky zacházeli krutě a nemilosrdně, mnoho jich zahynulo vysílením. Jon nesl svůj úděl odevzdaně až lhostejně, neměl jediný důvod proč ještě žít, ale po čase se jeho pohled změnil a on se ujal úlohy pomáhat ostatním vysíleným zajatcům a ulehčoval jim práci, nakolik jen to bylo v jeho možnostech. Jediná šance otroků, jak přežít a vydržet co nejdéle, byla vzájemná spolupráce a pomoc. Všichni se snažili být jako jediná rodina a pomáhali každému, kdo to zrovna potřeboval, ať už šlo o přiděly jídla nebo ulehčení práce. Jon poznal mezi ostatními trestanci mnoho nových přátel a pomalu si zvykl na jednotvárný život zajatce.

Takto uplynulo dalších osm let. Byly to roky nekonečně dlouhé a trýznivé. Z Jona se stal muž zocelený tvrdou prací a tvrdým životem otroka, jeho svaly byly ukované v námaze, jeho duše prošla výhní utrpení, byla přetavena strádáním a zakalena v touze po odplatě. Už si nepřál zemřít. Děkoval bohům za každý nový den a snil. Snil o svobodě... Sílu přežít celé ty dlouhé roky v otroctví mu dodávala touha dostat se na svobodu a jednoho dne se strašlivě pomstít. Ságům a celému Taaru. Rozbít kult Temnoty na prach... Přes to všechno však jeho srdce zůstalo stejně přátelské a vnímavé ke všem lidem, se

kterými se dělil o chléb otroka. Poznal za tu dobu mnoho lidských osudů, naučil se, jak funguje systém v Taarské říši, a se svými druhy se mnohokrát pokoušeli vymyslet plán na útěk.

Uctívači Temnoty mezitím dál pokračovali v dobovačných válkách a napadali, podmaňovali si a zotročovali jednu sousední zemi za druhou. Postupně Taarská říše ovládla Koo-rt, Lhar a Kharam na severu, Zefer, Vai-dhaar, Dai-ree na východě a Ust-loor, Rybářské království, Qui-ree a Zemi lovců na jihu. Každým rokem říše zvětšovala svoji rozlohu jako bující hniloba, která zachvátila Taarthalský kontinent. Bylo jen málo zemí, které armádu Temnoty odrazily a vybojovaly si svobodu. Povedlo se to jen statečným bojovníkům ze Země horalů, žijícím vysoko v horách, a pak divokým nomádům z východních stepí. Ostatní země, které zalila ničivá povodeň Temnoty, se v ní utopily.

Jednoho dne Jon zachránil život starému otrokovi, kterého zasypaly uvolněné kameny v lomu. Zraněný stařec Jonovi a jeho druhům na oplátku poskytl nečekanou naději na osvobození. Ten muž pocházel z rodiny stavitelů a tvrdil, že v jeho rodině se už po mnoho generací dědí jisté tajemství.

„Ted' mě dobře poslouvejte! Já už jsem starý a brzo tady v tom peklu chcípnu. Nikdy už se odsud nedostanu. Ale vy můžete, když uděláte, co vám řeknu...“

Starý muž jim pověděl o tajných chodbách, které jsou vybudovány pod celým městem, a které kdysi sloužily k záchraně obyvatel při dávných válkách a obléhání města. Chodby vedly hluboko pod městskou kanalizací a v některých místech se na ni

napojovaly. Vyústění potom měly na některých místech za městem, ale několik jich vedlo i do jiných měst, či daleko do krajiny. V současné době již chodby nebyly dlouho používány a nikdo o nich neměl tušení, kromě onoho cechu stavitelů, který si toto své tajemství pečlivě chránil. Starý otrok si své tajemství nechtěl vzít do hrobu, a tak Jonovi a jeho druhům podrobně popsal, kudy chodby vedou, a každý den jim kreslil plánky do písku, aby si je vryli do paměti. Začali spřádat plán útěku.

Jejich trestanecká kolonie ležela na okraji města Taaru a nebyla napojena na městskou kanalizaci. Jestli chtěli proniknout do tajných chodeb, museli se nejdříve dostat do města. Za ty roky, co v kolonii žili, už znali všechny zvyky strážných a věděli, jak to ve městě chodí. Uprchnout z kolonie ven směrem z města bylo nemožné, protože všechny východy a hradby byly pečlivě stráženy. Ale východy směrem do města už tolik hlídané nebyly, neboť nikdo nečekal, že by se zajatci z kolonie snažili uprchnout do města, kde bylo ještě víc hlídek a chortojů.

Jon a několik dalších otroků tedy pečlivě naplánovali útěk a čekali na vhodný okamžik. Všichni se dobře znali, neboť tvořili osazenstvo stejné chatrče. Otroci žili v kolonii namačkání do dřevěných chatrčí, přezdívaných *baráky*, přičemž v každé chatrči panovaly mezi osazenstvem přátelské vztahy a spolupráce. Jon a jeho přátelé věděli, že největší naději na úspěšný útěk mají, když své plány neprozradí nikomu mimo partu z jejich baráku. Pokud se vytratí pouze osazenstvo jediné chatrče, dozorcí to zjistí nejdříve až následující den při začátku pracovní směny... Jednoho večera po skončení pracovního

dne se Jon a jeho druhové skryli v nákladních vozech mezi naložené kameny. Karavana vozů tažených voly směřovala do hlavního města k rozestavěnému chrámu, kde byly vozy do následujícího dne postaveny. Uprchlí otroci se v noci vydali do městských ulic a jakmile našli první poklop od kanalizace, odhrnuli ho a sestoupili dovnitř.

Následující dny a týdny přežívali uprchlíci v městských kanálech, živil se jen syrovými krysami a snažili se co nejvíce poznat spleť chodby kanalizace. Nakonec se jim podařilo najít vchod do mnohem rozsáhlejšího systému podzemních chodeb, o kterých hovořil starý stavitel. Chodby vedly na mnoho míst ve městě, do některých starých opuštěných domů a zapadlých uliček. Otroci se postupně osmělili a o nocích podnikali krátké výpady na povrch, opatřili si náradí, kterým se zbavili okovů, obstarávali si louče, jídlo a zbraně.

Jakmile se zásobili vším potřebným, vydali se na dlouhou cestu podzemními chodbami směrem na sever. Postupovali jakýmsi starým tunelem mnoho dní, až konečně chodba vyústila v jeskynním systému uprostřed lesů mnoho mil severně od hlavního města Taaru. Odtud se skupinka uprchlíků vydala směrem k blízkým severním hranicím Taarského království, kudy chtěli projít do sousední země Jer-nahm, která nebyla v rukou Ságů.

Opatrně postupovali krajinou jen v noci, zatímco přes den se skrývali uprostřed polí kukuřice, která byla ponechávána nesklizená až do konce podzimu. Snažili se vyhnout všem městům a vesnicím, aby nenarazili na žádné hlídky, až se jim podařilo dojít k samotným hranicím. Ty však byly pečlivě stráženy, skupina otroků už zdaleky spatřila palisádovou hradbu táhnoucí se od východu na západ a

oddělující svobodný sever od zotročeného zbytku kontinentu. Hradba měla strážní věže na každých tři sta krocích a po jejím ochoze neustále procházely hlídky. Dole pod palisádou stály stany a hořely ohně, mezi nimiž se hemžily opičí stvůry a pobíhali vojáci v rudých taarských pláštích. Jon a jeho druhové se museli kus vrátit a pokusit se projít jinde.

Zamířili k zalesněnému hřebenu, který vybíhal ze severních svobodných hor jako klín vražený do taarské země. Stoupali do svahu, šplhali po skalách, proplétali se hlubokým smrkovým lesem a už si mysleli, že unikli, avšak nahoře na hřebenu je objevila hlídka pátrající po uprchlých otrocích. Strhl se urputný boj. Probít se bylo jejich jedinou šancí, protože polapení uprchlíci bývali vždy krutě umučeni, ostatním zajatcům pro výstrahu. Uprchlíků bylo šest a narazili na oddíl složený z desíti chortojů a dvou lidských vojáků. Většina otroků však byla pobita, nebyli to válečníci jako Jon, který se snažil svým druhům zajistit únikovou cestu a posílal svým mečem k zemi jednoho chortoje za druhým. S poslední stvůrou už se Jon bil pouze holýma rukama, jeho tělo bylo zle posekané od ostrých drápů příšery. Avšak podařilo se mu vyskočit chortojovi na záda a silou svých paží stvůru zardousit. Přežil z uprchlíků jako jediný a dal se ihned na útěk za hranice směrem do tmavého lesa.

Pronásledovali ho už jen zbylí dva vojáci na koních, kteří po něm stříleli šípy. Podařilo se mu ztratit v hlubokém lese, ale jeden z vojáků zburcoval ostatní hlídky podél hranice a ty začaly les pročesávat i na území sousední země, kde se tmavý porost táhl až k vysokým horám. Utíkal před pronásledovateli směrem k nejbližšímu horskému řetězu,

který z posledních sil během několika dní přešel na druhou stranu, aby se tam opět ocitnul v rozlehlých severských lesích...

Na chvíli zastavil a opřel se o kmen starého javoru. Ztěžka oddychoval. Bolest v prostřeleném boku se neustále stupňovala. Nechtěl se odevzdat smrti snadno. Cítil, že je už blízko. Tak blízko svobodě, o níž snil všechny ty poslední roky plné bolesti a na jejíž chuť již dávno zapomněl. Musí to dokázat, už jen kvůli všem jeho spoluvězněm, kteří padli cestou. Aby jejich oběť nebyla marná a zlo opět nezvítězilo. Oni by chtěli, aby šel dál a nevzdal se. Na druhé straně lesa už leží svobodná země. Tam za horami ležela svoboda, tam ležel nový život... Byl si jistý, že hlídky dávno zanechaly pronásledování a nechtělo se jim kvůli jednomu muži podstupovat námahu s přecházením hor v tomto počasí. Navíc husté sněžení rychle zakrývalo všechny otisky nohou a stopy krve, které uprchlík zanechával.

Jedinou starost mu dělalo stále se přibližující a sílící vlčí vytí. Nevzdával se a kráčel stále dál. Z jeho oblečení zůstalo už jen několik potrhanych cárů. Mrazivý vítr bičoval jeho polonahé tělo a zasypával je tisíci ledových krystalků ostrých jako jehly. Ač byl zesláblý a nemohl si vzpomenout, kdy naposledy něco snědl, šel odhodlaně vpřed. Trvalo to už dlouho, byl na útěku mnoho dní, ale nezastaví se. Nezemře. Ne teď! Ne po tolika útrapách, které dosud prožil a přečkal. Ne, když už se dostal tak daleko... Jeho vůle byla nezlomná. Bloudil

v těch horách už celé dny. Nebo to byly týdny? Sám nevěděl. Blouznil. Měl horečku. Připadalo mu, že v těch horách bloudí už roky... Nikdy se nevzdá. Klesne pouze, až mu zcela dojdou poslední síly, ale jeho vůle nebude nikdy poražena. Sevřel ještě pevněji nůž, který celou cestu držel jako svoji jedinou zbraň, odhodlán nedarovat svůj život zdarma a bránit se všem pronásledovatelům, kteří jdou po jeho stopě.

Přežil osm let v taarských lomech, v sektoru nejtěžšího nasazení, kam se posílali umírat ti nejsilnější a nejvzdornější z otroků. Osm nekonečných let trýzně a pekla na zemi. Nezlomilo ho to. Ještě víc ho to posílilo a zocelilo. Jeho vůle byla silnější než vůle ostatních, jeho vůli ukovaly samotné hory. Od dětství si zvykl na tvrdou dřinu a tvrdý život horala. Přežít na neúrodné půdě vyžadovalo od člověka námahu a sílu. A on se naučil přežívat. Naučil se nevzdávat, znovu a znovu povstávat, bojovat a vítězit. Bylo možné ho zabít, to jistě, jako každého smrtelníka – byl jen člověk, nebyl bůh. Ale nebylo možné ho zlomit a porazit. Možná kdysi dávno, když byl ještě mladý a miloval... ale ne teď. Ne po tom všem, co od té doby prožil... Teď už v něm nikdo nedokázal zabít vůli po svobodě.

Hlavně pryč, hlavně co nejdál od prokletého Taaru, znělo mu v hlavě jako ozvěna. Stále měl pocit, že jsou mu jeho pronásledovatelé v patách, ale už několik dní to byli jenom vlci, kdo ho stíhal. Jednu smečku pobil téměř celou jen svým nožem, ale zápas s vlky ho stál zbytky svrchního oděvu a boty. To se událo před dvěma dny. Nyní měl v patách další smečku, ještě větší a zběsilejší než tu předtím. Hladové vlčí bestie zarputile běžely po jeho stopách. A nebylo to

nakonec jedno, kdo ho stíhá? Pořád to byl někdo. Nejdřív chortojové a taarští vojáci, teď vlci. Jedny bestie pouze vystřídaly jiné.

Jeho rty neslyšně šeptaly. Modlil se k Wilgaře, bohyni svých rodičů a předků, k dobrotivé bohyni Jižního království, bohyni světla a lásky, které se na jihu také říkalo *Laskavá bohyně*. „Wilgaro, je-li to tvá vůle a máš-li se mnou ještě nějaký plán, ušetři můj život, prosím. Pomoz mi. Nasyť můj žaludek, zahřej mé tělo, dej mi sílu.“

Jon stoupal po zalesněném svahu směrem k jakémusi skalnímu masivu, který v temnotě noci matně zahlédl, a od kterého si sliboval alespoň částečný úkryt před vlky. Jejich vytí slyšel už v těsné blízkosti, doprovázené hladovým vrčením a praskáním větví. Prodíral se hustým křovím, jehož ostré trny mu rozdíraly kůži a zbytky oděvu, šlahouny břečťanu a ostružiní mu oplétaly a podrážděly nohy. Vysoko nad jeho hlavou praskaly koruny staletých stromů, vítr v nich hučel a duněl, větve o sebe zběsile švihaly. Nakonec přece jen dosáhl vrcholu hřebene, kde les ustupoval vysokým rozeklaným skaliskům. Jon stanul na malém zasněženém prostranství, víchř zde divoce hvízdal a burácel, sněhová vánice studila a brala vzduch od úst. Naproti ve skalách uprchlý otrok vytesal tmavý otvor do jakési jeskyně, kde by bylo možné se skrýt. Vykročil přes volný prostor směrem k jeskyni, ale dojít už tam nestačil. Asi uprostřed prostranství ho dostihli vlci a nechráněného žádnou překážkou ho obklíčili. V jediném okamžiku se na něj hladové bestie ze všech stran sesypaly. Divoce skučely, toužíce urvat si každá co největší kus masa pro sebe...

KAPITOLA 2 - LOVKYNĚ

„Do večere ať jste zpátky!“ zvolala matka z kuchyně na Ya-nu a jejího bratra Kara, když se toho rána vypravovali na lov.

Ya-na měla již od dětství zakázáno přibližovat se k horám, stejně jako to bylo, pro jejich vlastní bezpečí, zakazováno všem místním dětem. Přesto zákaz porušovala, jako mnozí další, a společně se svými dvěma bratry odmalička tajně jezdili na koních do hlubokých lesů na úpatí hor. Lovili zde zvěř, které se tu vyskytovalo mnoho a nebyla tolik plachá jako dole v údolí.

Z celého okolí měla Ya-nina rodina největší polnosti, byli z místních obyvatel ti nejbohatší a nejváženější. Široko daleko neležela žádná vesnice ani město, pouze jednotlivé rodiny hospodařící na svých pozemcích, jež si kdysi dávno jejich předkové zabrali a začali obdělávat. A osadníků tu žilo opravdu poskrovnu, půda byla suchá a kamenitá, celý kraj nehostinný, kopce porostlé hlubokými tmavými lesy se střídaly s nekonečnými zelenými pláněmi vlnící se a šumící trávy. Vítr hvízdal nad krajinou po celý rok, křoví na mezích se nepřestávalo divoce zmítat ani na chvíli, kruté zimy zde trvaly nekonečně dlouho, léta pak byla krátká a studená. Žádní noví osadníci nepřicházeli a těch místních ubývalo, staří se ubírali na věčný odpočinek a mladí dříve či později odcházeli pryč z této nešťastné země, aby hledali štěstí v jiných koutech světa. Vzdálenost mezi

obydlími jednotlivých rodin činila vždy alespoň několik mil, mezi některými však až několik dnů jízdy na koni, takže každý rod jakoby žil na vlastním pustém ostrově a pokud ostatní rody záměrně nenavštěvoval, neměl o nich ani tušení.

Celý tento kraj patřil ke království Jer-nahm, které se rozkládalo daleko na sever, ale jehož území z větší části tvořily jen neosídlené pustiny, jež se staly domovinou vlků a dravých šelem. Království mělo velmi málo obyvatel, pouze tři města a několik vesnic a obydlená byla jen jeho nejjižnější část. Dále už se rozkládaly jen neprostupné severské lesy na úpatí rozsáhlého řetězu vysokých hor, za nimiž na sever pak ležela pouze krajina věčného ledu a sněhu.

Království Jer-nahm bylo mladé, vzniklo teprve před sto dvaceti lety. Předtím na jeho území existovaly rolnické provincie spadající pod Lhar a Koo-rt, ale při Lharsko-Koo-rtské válce se provincie vzbouřily a osvobodily z područí jižních zemí, sjednotily se a osamostatnily pod svým vlastním králem Teraldem Zběsilým, přezdívaným Rolnický král.

Tvrdý kamenitý kraj rodil tvrdý a houževnatý lid. Obyvatelé Jer-nahmu byli hrdí a silní a smýšleli úplně jinak než změkčilí a pohodlní jižané. Život severana byl od začátku až do konce pevně spjat s přírodou, lidé zde s úctou vzhlíželi k půdě a lesu, jež jim poskytovaly obživu. Největší bohatství pro ně představovala úrodná půda a pozemky podél řek. Jenže opravdu dobré půdy se na kamenitém a hornatém severu rozkládalo poskrovnu, byla vzácná a pro osadníky měla cenu zlata. Většina rolníků a lovců žila v severských pláních a kopcích v každodenní lopotě a chudobě. Ale i když byli místní

usedlíci chudobní, byli šťastní. Měli totiž to největší bohatství, které v lidském životě existuje. Měli svobodu. Mohli prožívat své dny nerušeně a v lásce svých rodin, mohli jít, kam chtěli, a mohli dělat, co chtěli. Nikdo jim nenasazoval otrocké okovy a nešvihal bičem nad hlavou jako zvířatům. Země na jihu v těch časech stejné štěstí a sladkou výsadu svobody neměly.

Čas od času krajem Jer-nahmu projížděly hlídky ze sousední země Taar, jejíž hranice procházela jižním úpatím prvního z horských řetězů, který obě země rozděloval. Jednalo se o hlídky pátrající po uprchlých otrocích. Když se jim podařilo uprchlíky polapit, měly hlídky právo odvést je zpět do svojí země, kde byli tito otroci popraveni pro odstrašení ostatních. Král Jer-nahmu na svém území přítomnost taarských jednotek toleroval, výměnou za ujištění, že Taar nevyhlásí jeho zemi válku a nebude si nárokovat jeho území. Jelikož si král Jer-nahmu nemohl dovolit válku s Taarem, musel na svém území nájezdy taarských hlídek trpět.

Uctívači Temnoty nazývající sami sebe Ságové, kteří obsadili Taarské království, neměli přílišný zájem dobýt tuto severní zemi, neboť byla pustá a měla velmi málo obyvatel, tedy málo potenciálních otroků. Navíc hluboké lesy poskytovaly útočiště uprchlíkům a nepřátelům Taaru, proto bylo pro Ságy strategicky důležité držet si toto území na vnější straně svých dobře hlídaných hranic a na sever podnikat pouze výpady ozbrojených jednotek. Obě země tedy žily ve zdánlivém míru a vzájemném respektu. Hlídky měly sice dovoleno chytat jen uprchlé otroky, avšak občas se stávalo, že namísto toho

vyplenily některá pohraniční obydlí a odvěkly jejich obyvatele do Taaru jako novou pracovní sílu.

Pro místní osadníky to byly zlé a nelítostné časy plné strachu, mír byl velmi vratký a neposkytující žádnou jistotu. Mezi lidmi se však vyprávělo, že v hlubokých lesích se skládají oddíly uprchlíků a připravují se na povstání a válku proti Taaru a Ságům. Jaké je množství povstalců, jaká je jejich síla a kdy má povstání vypuknout, to však netušil nikdo. Ale možná to bylo jen zbožné přání prostého lidu a pohádka, která jim dodávala alespoň malou naději a útěchu, že jednou se vše změní, zlo bude vyhnáno ze země a tyranii opět vystřídají časy svobody.

Toho rána vyrazila Ya-na na lov pouze s mladším bratrem Karem, starší bratr Sal musel pomáhat otci s prací na poli, kde bylo potřeba dokončit přípravu půdy před zimou. V noci napadl první letošní sníh, ale udržel se zatím jen v horách a na jejich úpatí. V údolí, kde měla Ya-nina rodina svůj dům a pozemky, sníh hned po východu slunce roztál a Ya-nin otec chtěl ještě využít příznivého počasí k práci a přípravám na zimu. Mohl to být na dlouhou dobu poslední den, kdy bylo pěkně. Ya-na s Karem se měli vydat do lesů, aby nalovili nějakou zvěř a doplnili domácí zásoby.

Již od probuzení měla Ya-na zvláštní pocit. Byla si jistá, že dnes se stane něco neobvyklého, něco, co navždy změní její život. Občas tyto pocity mívala a vztahovaly se vždy k nějaké události, která měla nastat

až v budoucnu. Jindy věděla o určitých událostech dřív, než se staly. Měla schopnost vytušit budoucnost. Mívala *předtuchy*. Vnímala tuto svoji schopnost jako výjimečný dar od bohů. Kar o ní vždy říkal, že si ji staří bohové severu oblíbili a že je Ya-na jejich miláčkem, protože jí dali schopnosti, které jiní smrtelníci nemají. Dokázala vykládat vůli severských bohů. Slyšela jejich hlas v ševlení listoví, v hučení větru, v šumění trávy, v ptačím zpěvu, v zurčení potoka, v šeptání deště. Její bratři si ji kvůli jejím schopnostem často dobírali a říkali jí *druidka*.

Ještě nikdy však neměla tak silné tušení, jako toho dne.

Ya-na a Kar si přichystali zbraně – kromě meče, který každý zdejší obyvatel nosil běžně v pochvě na opasku, si vzali své dlouhé lovecké luky a zásobu šípů, sbalili si trochu jídla a navlékli na sebe teplé svrchní oděvy vyrobené z kožešin ulovených zvířat. Ya-na byla zvyklá oblékat se jako lovkyně. Měla na sobě kožené legíny, vysoké kožené boty, košili z lněného plátna a tlustou halenu z ovčí vlny. Její kožešinový kabátec měl kapuci lemovanou liščí kožešinou.

Poté osedlali své koně, rozloučili se s matkou, která nyní zůstala v domě sama, a vyrazili směrem ke konci jejich údolí. Jako obvykle se vydali lovit vzhůru na úpatí hor do Tmavého lesa, ačkoli měli dovoleno lovit jen v údolních hvozdech. Ale vždy jim to přišlo nastejno, les jako les, říkali si, proč tedy nelovit tam, kde je mnohem víc zvěře, a kde je lov i mnohem dobrodružnější. Když dojeli na okraj Tmavého lesa, Ya-na na chvíli zbrzdila svého koně a přemýšlela.

„Děje se něco, Ya-no?“ zeptal se Kar překvapeně.

„Pojedeme dnes na opačnou stranu hřebene, než lovíme obvykle,“ odpověděla Ya-na po chvíli tichého zamýšlení.

„Vždyť víš, že tím směrem se jen přiblížíme ke skalnímu masívu, kde žádná zvěř nepřebývá, nemá se tam kde ukrýt před vlky.“

„Já vím, ale mám pocit, že bychom se tam dnes měli podívat. Něco mi říká, že to tak má být, že je to tak správné, abychom dnes jeli na druhou stranu,“ zdůraznila Ya-na a pobídla koně, aby se záhy ztratila Karovi z očí v černém větroví.

„Zase ty tvoje předtuchy,“ povzdechl si Kar a popohnal svého koně k místu, kde Ya-na zmizela.

Prodírali se na koních hustým podrostem mezi zkroucenými polosuchými kmeny staletých stromů a nořili se stále hlouběji do Tmavého lesa. Panovalo v něm posvátné ticho, občas přerušené pouze zvonivým pískotem sýkor či jiných ptáků. Z oblohy se jemně snášely zbloudilé vločky sněhu a čerstvý vzduch mrazivě voněl začínající zimou. Zde nahoře se již sníh držel a zahaloval celý okolní porost netradičně do bílé barvy, protože jindy působil velmi temně díky převládajícímu zvláštnímu druhu borovic. Ty měly černou barvou kůry a tmavé jehlice, takže les zdálky vypadal tmavě a bezútěšně a odtud dostal i své jméno. Ale Tmavým byl nazýván i díky svojí hloubce a neprostupnosti, byl nekonečně rozsáhlý a plný nebezpečí ze stran divoké zvěře a vlků. Místy se tu střídaly obrovské stromy jehličnaté s majestátními rozložitými buky a duby, jejichž větve byly nyní již holé a jejichž kořeny se kroutily nad zemí jako klubka gigantických hadů. Povrch země zde byl nerovný, plný různých strží a vyschlých koryt, kterými každé jaro protékaly řeky odnášející vodu z tajícího sněhu v horách.

Každý jiný člověk by se v Tmavém lese brzy ztratil a nenašel by už nikdy cestu ven, protože hned první noci by se stal kořistí hladových vlků. Ya-na a Kar se tu však cítili bezpečně, oba byli zkušené lovci, uměli číst znamení přírody, která jiní lidé nevnímali, vždyť v tomto lese vyrostli a strávili zde celé své dětství.

Oba na své dětství rádi vzpomínali. Otec i matka je sice vychovávali velice přísně, mnohem přísněji než byly vychovávány jiné děti z okolních rodin, ale Ya-na se svými bratry nacházeli útočiště v Tmavém lese, který byl pouze jejich tajným královstvím. Zde trávili každou volnou chvíli, když mohli být z dohledu rodičů, zde hráli všechny svoje hry, učili se stopovat a lovit zvěř, budovali si tajné úkryty v jeskyních a na stromech, stavěli hráze na potoce a chytali ryby, vytvářeli skryš zbraní, jež se učili vyrábět, a pečlivě tato svá tajemství střežili před celým okolním světem. Od mala tak Ya-na a její bratři cvičili své smysly, zdokonalovali se v loveckých dovednostech, rozvíjeli sílu a mrštnost a postupně dospěli v obratné lovce.

Oba bratři byli štíhlí a každý jejich sval byl zocelený neustálou námahou, postavu měli vysokou, vlasy krátké a tmavé, oči šedé. Ya-na byla rovněž štíhlá, drobnější postavy a své dlouhé černé vlasy si splétala do jednoduchého copu. Její oči byly zcela neobyčejné a každého hned na první pohled zaujaly, zčásti měly modrou barvu letního nebe a zčásti barvu zapadajícího slunce. Ya-na působila dojmem krásné mladé ženy, i když její fyzická krása nebyla na první pohled nijak výjimečná a oslnivá. Její krása vycházela především z jejího nitra, z čistého, vnímavého a upřímného srdce. Sal měl třicet

dva roků, Ya-na byla od něj o osm roků mladší. Nejmladší potom byl dvacetiletý Kar.

Najednou sebou Ya-na šklubla a prudce zastavila koně.

„Krev,“ prohodila a ukázala na mladý podrost před sebou. Na jehličí byla patrná čerstvá stopa krve ve výšce asi jednoho loktu nad zemí. Ya-na sesedla z koně a začala prohledávat zemi a nejbližší okolí.

„Nejspíš vlci pronásledovali nějaké zraněné zvíře,“ odvětil Kar, sesedl z koně a prozkoumával podrost na jiném místě.

„Zde je další podobná skvrna,“ oznámil po chvíli. Ya-na k němu přistoupila a pohlédla na druhou známku krve na jehličnatých větvích.

„V noci hustě sněžilo a všechny stopy jsou zapadlé čerstvým sněhem, moc se toho nedozvíme,“ pravila zamýšleně a nepřestávala se pátravě rozhlížet po okolí. Když už se chtěla otočit a nasednout zpět na koně, spatřila něco, co ji překvapilo.

„Lidská stopa!“ ukázala vzrušeně na nedaleké místo chráněné mladým stromkem, kam nedopadalo tolik sněhu a zůstal zde zachovaný kousek otisku lidské nohy, zpola již zavátého sněhem. Jiný člověk by si této nepatrné stopy nevšiml, ale vycvičenému oku lovce něco takového nemohlo uniknout. Ya-na s Karem poklekli k otisku a jemně prozkoumávali okolí. Opatrně odhrabovali čerstvý sníh, až odkryli další krvavé skvrny, tentokrát vpité do sněhu kolem otisknutého chodidla.

„Je to velká mužská noha,“ řekl Kar.

„A ten muž byl těžce zraněný a hodně krvácel,“ přikývla Ya-na. „Musíme ho najít, potřebuje naši pomoc, pokud již není pozdě...“

„Jestli šel sám a zraněný tímto lesem v noci, neměl šanci uniknout hladovým vlkům a je už dávno po smrti,“ pronesl Kar vážně.

„Třeba nějakým zázrakem přežil a my jsme jediní, kdo mu může zachránit život, musíme se o to pokusit. Musíme ho najít.“ Ya-na vzala koně za uzdu a vedla ho za sebou směrem, který vytyčovaly krvavé skvrny na větvích.

„Jestli ho našli vlci, tak z něj mnoho nezůstalo. A vlci ho zde najít museli,“ kroutil hlavou Kar a následoval Ya-nu. „Kdo myslíš, že to byl? Někdo z našich sousedů?“

„Nenapadá mě jiná možnost. Kdo jiný by to mohl být zde, v této pustině a v tomto lese? Z Taarského království sem nikdo přes hory dojít nemohl, to je nemožné, to by nikdo samotný nepřežil...“ odpověděla Ya-na.

Oba mladí lovci pomysleli na příběhy, které občas slýchali vyprávět. O uprchlých otrocích z okupovaného Taaru. Napadla je stejná věc. Co když se dívají na stopy právě takového muže? Ta otázka však zůstala nevyřešená...

Pomalů a obezřetně kráčeli vpřed a čas od času nacházeli nové krvavé skvrny na větvích keřů. Několikrát v čerstvém sněhu objevili i nezavátý otisk chodidla muže, kterého hledali a také stopy vlků, kteří mu byli v patách. Nyní již nepochybovali, že zůstal obyvateli Tmavého lesa nepovšimnut a zároveň Ya-na s Karem přestali doufat, že naleznou muže živého. Stopy je dovedly vzhůru po svahu na úpatí skalního masivu a zničehonic končily u malé jeskyně, jež tu zela uprostřed suti obrovských balvanů. Kolem rostly břízy a mezi nimi

šustila ve větru vysoká suchá tráva. Kar uvázal oba koně k jednomu ze stromů a následoval Ya-nu, která se vydala ke vchodu do jeskyně.

„Je mi jasné, co uvnitř nalezneme. Zbytky vlčí hostiny. Nebude to pěkný pohled, ale podívat se tam musíme, co kdyby...“ pošeptala Ya-na Karovi.

„Co kdyby byl živý?“ opakoval nevěřičně její bratr a raději vytáhl ostrý meč, kdyby náhodou některý z vlků zůstal v jeskyni, i když nyní ve dne už musely být šelmy dávno pryč, schované vysoko v horách.

Oba pomalu vstoupili do jeskyně, připraveni na nečekaný útok čehokoliv, meče namířené do tmy před sebou. Po chvíli, až si jejich oči zvykly na tmavé šero uvnitř, spatřili něco nečekaného, něco, čemu nebyli schopni uvěřit.

V malé jeskyni bylo všechno zastříkané krví. Všude se válela mrtvá vlčí těla, mnohá rozpáraná a stažená z kůže. Vypadalo to, jako by nějaká krvelačná bestie roztrhala celou smečku vlků jen tak pro potěšení a zábavu.

Uprostřed těch jatek ležel člověk. Statný mladý muž, špinavý a zubožený, vypadal jako divoch nebo barbar. Měl dlouhé černé vlasy, zacuchané, plné listí a jehličí, slepené blátem a krví, tvář měl zarostlou dlouhými vousy. Ležel na čerstvě stažených vlčích kožešinách, dalšími byl přikrytý. Nahé paže a nohy měl plné krvavých šrámů a ran od vlčích zubů a drápů. Ležel bez hnutí, zdál se být mrtvý. Jeden vlk byl rozporcovaný a téměř z poloviny na kost ohlodaný. Muž měl ústa celá od krve, takže bylo zřejmé, kde polovina syrového vlka skončila. Jedinou zbraní i nástrojem zde byl dlouhý lovecký nůž zabodnutý do země vedle hlavy ležícího cizince.

Ya-na a Kar nevěřili vlastním očím, něco takového nečekali, zůstali nad tou děsivou podívanou stát jako přimrazení, krev jim ztuhla v žilách a neodvažovali se dýchat. Udělalo se jim špatně nad syrovostí a brutalitou scény, kterou měli před sebou. Nevěřicně se dívali na ležícího muže a nemohli pochopit, jak může existovat někdo tak zbídačený, tolik zničený, divoký, zvířecí...

„T-to je strašné,“ vykoktal Kar po chvíli. Ya-na lehce přikývla, jako by se probírala z hrozného snu.

„Musíme ho ošetřit,“ řekla a pomalu poklekla nad neznámým mužem. „Je studený jako led, ale stále ještě nepatrně dýchá. Musel ztratit mnoho krve.“ Ya-na prohlížela cizinci rány, až spatřila v jeho boku zranění po zásahu šípem.

„Je velmi těžce zraněný, musíme ho okamžitě převézt k nám domů!“ zavelela rozhodně.

„Ya-no, nevím, jestli je to dobrý nápad. Co tomu asi řekne otec, vždyť ho znáš... Tento muž by mohl být...“

„Mohl by být uprchlý otrok?“ skočila mu do řeči. „Já vidím především zbídačeného člověka, který bez naší pomoci brzy jistě zemře, a nehodlám ho zde nechat. Musí okamžitě do tepla, jinak tu umrzne!“

„V každém případě musíme být ostražití,“ nepřestával Kar nabádat svoji starší sestru. „Jestli je to otrok, může mít v patách taarskou hlídku...“

Nic víc už neřekl, protože Ya-na na něj vrhla pohled, jakým se člověk dívá na blázna nebo na zbabělce.

Z tenkých kmenů a mečem nasekaných smrkových větví vyrobili jednoduchá nosítka, která připevnili podélně mezi oba koně. Naložili zraněného muže opatrně na nosítka, zabalili ho do vlčích kožešin a dále do svých vlastních svrchních oděvů. Cizinec byl stále v bezvědomí, ale všechny jeho rány byly již uzavřené a z žádné nevytékala čerstvá krev.

Okamžitě vyrazili nejkratší cestou domů. Nevraceli se, kudy přišli, ale prodírali se Tmavým lesem ve směru, kterým se nacházel jejich domov. Nejprve museli dolů ze srázu, přebrodit řeku a potom opět vzhůru překonat zalesněný hřeben. Po další asi hodině jízdy podrost prořídil a Ya-na s Karem a neznámým cizincem se ocitli na okraji lesa. Odtud už se rozjeli rychlejším cvalet, nakolik jim to dovolovala nosítka připevněná mezi oběma koňmi...

KAPITOLA 3 – VŮLE Z KAMENE, SRDCE Z LEDU

Do údolí dorazili odpoledne. Už zdaleka viděli rodné stavení, z jehož komína stoupal pruh kouře směrem k zamračené šedivé obloze. Na zoraných polích krákaly vrány a poletovala hejna kvičal. Občas zaznělo táhlé vytí hladových vlků nesoucí se odkudsi zdaleka, z hlubokých listnatých lesů, jež vyplňovaly část údolí. Hladinu rybníka čeřily vlny a suché rákosí se kývalo a šustilo. Vál ledový vítr z nekonečných hor na severu a hnal nad krajinou řídkou chumelenici velkých sněhových vloček, černovlasá dívka a její bratr měli zarudlé tváře a zámbo je za nehty. Polní cestu ke stavení lemovala alej starých nahnutých jabloní, s větvemi pokroucenými od neutuchajících větrů. Z korun se snášelo žluté listí, na větvích ještě tu a tam visela červená jablka, jiná byla napadaná v mokré trávě. V ohradách podél cesty se pásly ovce a natahovaly krky skrz dřevěné latě, aby hlavami dosáhly až k padaným jablkům.

Dům Ya-niny rodiny byl postaven v prostém venkovském stylu, stěny měl z opracovaných kmenů, které byly utěsněny směsí hlíny a suchého mechu, střecha pak byla tvořena nepropustně spletenými provazci suchého rákosí a orobincových listů. Zdálky stavení působilo majestátně, bylo veliké, s množstvím pokojů a dávalo tušit, že majitelé jsou na zdejší poměry velmi bohatí. Za domem pak stály stáje pro koně, chlévy s krávy a několik stodol plných sena a obilí.

Otec se Salem byli stále ještě venku na vzdálených pozemcích, matka připravovala večeři v kuchyňské místnosti, stavením se nesla vůně pečeného masa a čerstvých jablečných koláčů. Aniž by Ya-na s Karem požádali matku o svolení, donesli zraněného muže dovnitř. Kar uchopil bezvládného tuláka pod pažemi, Ya-na pod koleny, a společnými silami ho položili na Karovu postel.

„Honem roztopit oheň v krbu!“ zavelela mladá lovkyně. Brzy v krbu zapraskaly plameny a vdechly do světnice příjemné teplo. Poté dívka se svým bratrem zbavili zbídačeného cizince vlčích kůží a špinavých zbytků jeho původního velice skromného oděvu. S Karovou pomocí Ya-na nejprve čistou vodou omyla cizinci všechny jeho rány.

„Nejvážnější je to zranění na břichu, vypadá to, že si odtud sám vytrhl šíp. Rána již je zatažená a nekrvácí, ale brzy se zanítí, musím ji vyčistit.“ Ya-na přinesla svoje bylinné masti, které vyráběla a jejichž tajemství znala jen ona sama. Jako hodně žen na severu, i ona rozuměla rostlinám, chodívala je sbírat do lesů, k potoku a na horské stráně, potom byliny sušila na půdě, vařila z nich čaje a odvary, roztloukala je na prášek, míchala do sádla a připravovala z nich masti. Naučila se léčitelskému umění od svojí babičky kořenářky a často bylinami čistila oděrky a rány svým bratrům, když je na lovu pokousali vlci nebo jiná zvěř. Nyní svými mastmi ošetřila mladému muži všechna jeho zranění od vlků a všechny ostatní, mnohem starší rány, které byly již zanícené. Do rány od šípů navíc ještě vtlačila sušené květy *sedmihojníku purpurového*, což byla velmi vzácná bylina se silnými protizánětlivými a hojivými účinky, rostla vysoko v horách

a kvetla jen jednou za sedm let, Ya-na ji měla schovanou jen pro nejvážnější případy.

Poté, co pečlivě ošetřila celé cizincovo tělo, se na něj zamyšleně zadívala. Uvědomila si, že je to velmi pohledný muž. Jeho tělo bylo svalnaté, bez sebemenší trochy přebytečného tuku, svaly měl zocelené těžkou dřinou, a kdyby se oholil, byl by velice pohledný i ve tváři. Ya-ně se však hrůzou tajil dech při pohledu na hluboké jizvy, které měl muž hojně rozesety po celém těle, zvláště pak stopy krutého bičování na zádech a spousty starých sečných a tržných zranění, která se dlouze táhla na mnoha místech přes cizincovy ruce, nohy, jakož i všude na trupu. Na jeho těle se nedalo najít snad jediné souvisléjší místo, které by bylo bez jizev po zraněních.

Muž jistě musel být válečník, který kdysi prodělal mnoho strašlivých bojů. Ya-na přemýšlela o tom, jaké všechny útrapy a hrůzy musí mít onen cizinec za sebou a nedokázala si představit, odkud mohou pocházet všechna ta hrozivá zranění. Kdo, nebo co mohlo tyto rány způsobit? Vypadalo to jako široké škrábance od jakýchsi drápů, které však musely být ostré a dlouhé jako nože. V sousedním království Taar prý mají ve službách příšery, které takové drápy mají, tyto stvůry jsou i součástí hlídek hledajících občas uprchlíky v jejich kraji. Ya-na ještě nikdy na vlastní oči žádnou hlídku neviděla, zdejší lidé se před nimi vždy schovávali. Ti strašní tvorové prý byli krvelační a neporazitelní válečníci, kterým nikdo neunikl. Žádný člověk nepřežil střet a zápas s nimi. Ale zdá se, že tento muž se s nimi mnohokrát utkal a přežil, i když za to musel těžce zaplatit bolestivými ranami.

Její pozornost rovněž upoutaly ještě poměrně čerstvé rány od okovů na rukách i na nohách cizince. Že se skutečně jedná o uprchlého otroka, navíc dokazovala vypálená značka na rameni, kterou bývají ocejchováni všichni otroci v sousedním Taaru...

Poté ještě zraněnému muži pomoci díky dlouhou dobu třela prokřehlé končetiny, aby v nich obnovila proudění krve. Nakonec ho s Karem oblékli do čistého oděvu a přikryli silnou kožešinou.

Až potom, co se takto postarali o zraněného cizince, šli se Ya-na s Karem občerstvit do kuchyně a zároveň museli o všem povědět svojí matce. Prošedivělá žena v zástěře stála u krbu a míchala vařečkou v kotlíku zavěšeném nad ohněm. V začerněném kotlíku bublala polévka plná masa, zeleniny a sušených bylin. Na velkém dubovém stole ležel pekáč se skopovým masem upečeným na povidlové omáčce, vedle něj ležely tři plechy zlatavých koláčů posypaných tvarohem. Ya-ně s Karem se ze všech těch vůní okamžitě začaly sbíhat sliny na jazyku. Jejich matka přešla rozhořčení z toho, že se opět nedovoleně potulovali v Tmavém lese, ale jakmile uslyšela o neznámém muži, její hněv propukl naplno. Přiběhla do Karova pokoje a na prahu zůstala strnule stát. To, co spatřila, jí vyrazilo dech. Dívala se na tělo jakéhosi mohutného zbídačeného divocha plného ran a krve, a to všechno uvnitř *jejího* domu a bez jejího nebo otcova svolení.

„Co... co to má znamenat!?“ vyštěkla. „Kde jste našli to špinavé zvíře a proč jste *ho* přinesli k *nám* do domu!? *Ya-no! Okamžitě* mi to vysvětli!“ Hlas jí přeskakoval, jak byla vyvedená z míry, měla pocit, že